

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce **Ing. J. K.**, narozen X,
bytem X,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2022, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila své předchozí rozhodnutí ze dne 18. 1. 2022, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalobci s účinností od 27. 7. 2016 přiznala starobní důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 7. 2022 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) ve výši 7 334 Kč měsíčně, který z důvodu valorizace zvýšila za roky 2017 až 2022, za současného zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2021. Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2021 byl žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

přiznán starobní důchod od 8. 3. 2015 ve výši 6 371 Kč měsíčně s valorizacemi za roky 2016 až 2021 s tím, že doplatek důchodu náleží od 27. 7. 2016. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti žalobce o změnu data přiznání starobního důchodu od 27. 7. 2016.

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobci přiznala starobní důchod od 27. 7. 2016. Žalobce získal potřebných 29 let doby pojištění ke dni 8. 3. 2015. Pro stanovení výše procentní výměry získal 27 roků a 292 dnů doby pojištění (náhradní doby pojištění, a to doba studia po 18. roce věku a uchazeče o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti, byly započteny v rozsahu 80 %). Dále získal 507 dnů doby pojištění po vzniku nároku na starobní důchod. Starobní důchod se skládá ze základní výměry a z procentní výměry stanovené procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod, která činí za každý rok doby pojištění 1,5 % (tj. 40,5 % za celých 27 roků). Rozhodným obdobím v případě žalobce jsou roky 1986 až 2015. Vyloučené doby z doby výdělečné činnosti jsou v rozhodném období vyčísleny na 122 dnů. Roční vyměřovací základ činí 3 630 843 Kč. Celkový počet kalendářních dnů v rozhodném období je 10 950 dnů. Jedná se o celkový počet bez ohledu na to, zda žalobce byl účasten důchodového pojištění, vykonával výdělečnou činnost, byl dočasně práce neschopen nebo byl veden v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Neredukovaný osobní vyměřovací základ je 10 193 Kč. Jelikož nedosahuje první redukční hranice, již se dále nesnižuje. Procentní výměra za 27 roků doby pojištění činí 4 129 Kč měsíčně (40,5 % z částky 10 193 Kč). Žalobci je třeba připočíst částku 765 Kč, neboť po vzniku nároku na starobní důchod, tj. od 8. 3. 2015 do 27. 7. 2016, získal dobu pojištění v počtu 507 dnů. Procentní výměra tedy činí 4 894 Kč. K ní je třeba připočíst základní výměru ve výši 2 440 Kč. Starobní důchod žalobce tak činí ke dni 27. 7. 2016 částku 7 334 Kč měsíčně. Žalovaná doplnila, že žalobce měl v průběhu dob pojištění tzv. mezery, pro které nedoložil, že by pracoval, podnikal či získal náhradní dobu pojištění. Jde o období od 4. 9. 1993 do 31. 7. 2004 a od 31. 10. 2004 do 31. 7. 2011. Tato období jsou nezapočitatelná do celkové doby pojištění i pro výpočet procentní výměry starobního důchodu.

Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaná nesprávně vypočetla výši jeho starobního důchodu. Žalovaná dělí roční úhrn vyměřovacích základů za rozhodné období roku 1986 až 2015 (tj. 3 630 843 Kč) počtem kalendářních dnů celého rozhodného období bez ohledu na to, zda byl žalobce účasten na důchodovém pojištění celé rozhodné období, nebo měl doby nepojištěné, tzv. mezery, které jsou dle žalobce ze zákona vyloučenými dobami.
4. Žalobce se domnívá, že žalovaná osobní vyměřovací základ žalobce vypočetla chybně. Výpočet osobního vyměřovacího základu je v rozporu s § 16 odst. 1 a 4 zákona o důchodovém pojištění. Pokud by v napadeném rozhodnutí byl citován § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, nedošlo by k pochybení.
5. Žalobce tvrdí, že je nutné respektovat § 16 odst. 1 a 4 zákona o důchodovém pojištění, neboť ten stanoví, jakým způsobem se má vypočítat osobní vyměřovací základ, a to bez možnosti dvojího výkladu. Podle § 16 odst. 1 téhož zákona osobní vyměřovací základ je měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období. Tento průměr se vypočte jako součin koeficientu 30,4167 a podílu úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období (tj. částky 3 630 843 Kč) a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období (10 950 dnů); jsou-li v rozhodném období vyloučené

doby (odstavce 4 a 5), snižuje se o ně počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období. Žalobce má za to, že žalovaná měla započít jako vyloučené doby i doby nepojištěné. Vyloučené doby žalobce činí za období 1986 až 2015 celkem 7 105 dnů. Od celkové doby 10 950 dnů se tedy má odečíst 7 105 dnů. Zápočtová doba čítá 3 845 dnů pojištěných a náhradních dob. Osobní vyměřovací základ tak dle žalobce činí 28 722 Kč. Na základě této úvahy žalobce přdestřel výpočet starobního důchodu, dle něhož má ke dni 27. 7. 2016 jeho výše správně činit 10 170 Kč měsíčně. Žalobce uvádí, že důchodové pojištění není povinné. Odmítá názor, že pro výpočet osobního vyměřovacího základu se zohledňuje celé rozhodné období 1986 až 2015 bez ohledu na to, zda byl po celé období pojištěn, nebo měl tzv. mezery.

6. Žalobce dále namítá, že osobní list důchodového pojištění má být doplněn o vyloučené doby důchodového pojištění. Má za to, že orgány sociálního zabezpečení jsou povinny evidovat v osobním listu také doby nepojištěné podle § 16 zákona o důchodovém pojištění jako doby ze zákona vyloučené. Pokud by je obsahovaly, došlo by ke správnému výpočtu.
7. Žalobce dále namítá, že podal námitku proti rozhodnutí ze dne 17. 9. 2021, č. j. X, která byla žalovanou ignorována. Žalobce očekával, že námitka bude vypořádána v prvostupňovém rozhodnutí, neboť podal žádost o změnu termínu přiznání důchodu ke dni 27. 7. 2016. Po urgenci byla žalovanou nepřijatelným způsobem zamítnuta.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Dle žalované byl výpočet starobního důchodu proveden správně. Správně byl stanoven věk potřebný pro vznik nároku na starobní důchod i doložená doba pojištění. Doložené vyměřovací základy a doložené vyloučené doby získané žalobcem byly zohledněny ve starobním důchodu.
9. Žalovaná uvedla, že pro stanovení výše procentní výměry je rozhodující výše výpočtového základu, který se stanoví z osobního vyměřovacího základu, který je definován v § 16 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. V případě žalobce je v souladu s § 18 odst. 1 a 4 zákona o důchodovém pojištění rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu období 1986–2015. Počet vyloučených dob v rozhodném období činí 122 dnů. Úhrn ročních vyměřovacích základů žalobce po jejich vynásobení jednotlivými koeficienty nárůstu všeobecného vyměřovacího základu za rozhodné období činí 3 630 843 Kč. Osobní vyměřovací základ byl stanoven v souladu s § 16 zákona o důchodovém pojištění v částce 10 193 Kč, která je výsledkem součinu koeficientu 30,4167 a podílu úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období (3 630 843 Kč) a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období (10 597) sníženého o vyloučené doby (122 dnů). Výpočtový základ se stanoví z osobního vyměřovacího základu žalobce, který se redukuje ve smyslu § 15 zákona o důchodovém pojištění. Vzhledem k tomu, že osobní vyměřovací základ žalobce nepřesahuje první redukční hranici, tj. částku 11 883 Kč, činí osobní vyměřovací základ i výpočtový základ žalobce 10 193 Kč.
10. Způsob výpočtu osobního vyměřovacího základu, který požaduje žalobce, tj. aby doby nepojištěné žalovaná považovala za doby vyloučené, je dle žalované v rozporu s § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, který taxativně stanoví, jakou dobu lze považovat za dobu vyloučenou. Z § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že za vyloučenou dobu nelze bez dalšího považovat jakoukoliv nepojištěnou dobu, po kterou pojištěnec nepracoval a nedosahoval žádného příjmu. Žalovaná postupovala podle

uvedeného ustanovení a vyloučené doby hodnotila v rozsahu uvedeném v podkladech. V § 16 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je výslovně uvedeno, že při výpočtu osobního vyměřovacího základu se použije počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období. Tento postup žalovaná též dodržela. Zákon o důchodovém pojištění výslovně taxativně uvádí, jaké doby a v jakém počtu lze považovat za doby pojištění (zaměstnání), za náhradní doby pojištění a za doby vyloučené podle § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Doby evidence na úřadu práce lze hodnotit jen za podmínek uvedených v § 5 odst. 2 téhož zákona. Doby, po které nebyl žalobce účasten pojištění a nelze je považovat za náhradní dobu pojištění, nelze pro nárok a výši důchodu hodnotit a nelze je považovat za doby vyloučené podle § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění.

11. Žalované není z obsahu žaloby zřejmé, z jaké konkrétní části textu § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění žalobce dovodil, že jeho vyloučená doba „ze zákona“ činí 7 105 dnů. Jako vyloučená doba se hodnotí jen doba uvedená v § 16 odst. 4 písm. a) až k) zákona o důchodovém pojištění, a to jen tehdy, jestliže se nekryje s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 větě čtvrté. Pokud se kryjí, je možné je hodnotit jako vyloučenou dobu, pokud o to pojištěnec výslovně požádá.
12. Z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že v průběhu dob pojištění žalobce jsou tzv. mezery, pro které žalobce nedoložil, že by pracoval, podnikal či získal náhradní dobu pojištění. Jde o období od 4. 9. 1993 do 31. 7. 2004 a od 31. 10. 2004 do 31. 7. 2011. Tato období jsou nezapočitatelná do celkové doby pojištění i pro výpočet procentní výměry starobního důchodu. Žalovaná neeviduje žádné vyloučené doby podle § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění v těchto obdobích. V případě, že by žalobce doložil další dobu pojištění v rozsahu, který bude mít vliv na výši důchodu, popř. uplatnil požadavek na zápočet některé z náhradních dob pojištění vymezených v § 5 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, lze výši starobního důchodu upravit při splnění podmínek zápočtu takových dob postupem podle § 56 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

Replika žalobce

13. Žalobce v replice k vyjádření žalované uvedl, že žalovaná vykládá § 16 odst. 1, 4 a 7 zákona o důchodovém pojištění v rozporu s tím, jak jsou napsány, a v rozporu se záměrem zákonodárce vyloučit doby, které se nekryjí s dobou pojištění. Žalovaná mění význam § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění tak, že se týká pouze dob uvedených v písm. a) až k) tohoto ustanovení. Pokud by zákonodárce chtěl vyloučit pouze doby uvedené pod písm. a) až k), jistě by do zákona podmínku vložil. Žalobce má za to, že jeho výklad potvrzuje § 16 odst. 7 zákona o důchodovém pojištění. Ten potvrzuje vůli vyloučit doby uvedené v § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění bez ohledu na to, zda se kryjí nebo nekryjí s dobou pojištění. Pokud se doby kryjí s dobou pojištění, musí o vyloučení pojištěnec požádat s vědomím, že příjem se za tyto doby odečte. Dle žalobce § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vylučuje ze zákona jednak doby, které se nekryjí s dobou pojištění (doby nepojištěné), jednak doby pod písmeny a) až k), u nichž o vyloučení rozhoduje pojištěnec. Podle žalobce je nelogické, aby se doby nepojištěné nevylučovaly pro výpočet osobního vyměřovacího základu. Tím se významně snižuje jeho výše. Jedná se přitom o doby bez zdanitelných příjmů. Na druhé straně se však umožňuje vyloučit doby uvedené v písm. a) až k) s příjmy z výdělečné činnosti.

14. Nevylučovat doby nepojištěné by bylo možné za podmínek povinného pojištění. To však v České republice neplatí. Povinná je minimální doba pojištění. Pojištěnec nemůže být penalizován či postihován dvakrát za stejný skutek snížením osobního vyměřovacího základu a snížením procentní výměry za doby nepojištěné. Výše osobního vyměřovacího základu a následně výše starobního důchodu musí vycházet z doby pojištění, tedy z doby, po kterou byl pobírán příjem. Zákon o důchodovém pojištění operuje výhradně s dobou pojištěnou. Ta je rozhodující pro přiznání nároku na starobní důchod, při stanovení výše příjmu za dobu pojištění pro výpočet osobního vyměřovacího základu a pro určení procentní výměry.
15. Žalovaná svým výkladem vylučuje doby uvedené v § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, tedy doby, po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů. Vylučuje tedy doby pojištěné, za které neměl pojištěnec prokazatelné příjmy. Jedná se o doby bez zdanitelných příjmů, při kterých pojištěnec pracoval, avšak mzdy neprocházely mzdovou účtárnou (tzv. obálkovou metodou). Tyto doby jsou v osobním listu důchodového pojištění evidovány jako doby vyloučené a automatizovaný systém žalované je automaticky vyloučí. Pokud by OSSZ stejným způsobem evidovala doby, které se nekryjí s dobou pojištění (doby nepojištěné), také bez zdanitelných příjmů, jako doby vyloučené, nikoli pouze jako mezery mezi dobou pojištění, také by je systém žalované vyloučil a odečetl od rozhodné doby. Žalobce by se tak nemusel 10 měsíců obracet na správní orgány. V napadeném rozhodnutí chybí zmínka o § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění.

Jednání před soudem

16. Při jednání konaném dne 3. října 2022 setrvali účastníci na svých procesních návrzích.
17. Žalobce upozornil na svůj věk a skutečnost, že až do loňského roku pracoval na plný pracovní úvazek. Popsal průběh podání žádosti o starobní důchod. Uvedl, že původně požádal o přiznání důchodu ke vzniku nároku. Jelikož důchod bylo možné vyplatit pouze 5 let nazpět, požádal následně o změnu data přiznání a o zohlednění výkonu výdělečné činnosti po vzniku nároku za dobu, po kterou nepobíral starobní důchod, což žalovaná prvostupňovým rozhodnutím učinila. Dále požádal o zvýšení výše procentní výměry starobního důchodu s ohledem na výkon výdělečné činnosti při pobírání starobního důchodu v plné výši. V prvostupňovém rozhodnutí žalovaná v tomto ohledu odkázala na samostatné rozhodnutí, což žalobce akceptoval. Žalovaná však ignorovala jeho námitku proti výpočtu osobního vyměřovacího základu. Poukázal na obtížnou komunikaci s žalovanou a průtahy při vydání rozhodnutí. Zdůraznil, že předmětem sporu mezi účastníky je výklad § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Podle žalobce jsou vyloučenými dobami podle tohoto ustanovení doby nepojištěné, které se nekryjí s dobami účasti na pojištění uvedenými v tomto ustanovení. Jedná se o období, kdy žalobce nebyl pojištěn, nepodnikal, nebyl zaměstnán, nebyl studentem ani nebyl v evidenci nezaměstnaných. Z důvodů, které rozvedl, byl po dohodě s manželkou v podstatě mužem v domácnosti a věnoval se vlastní výzkumné práci. Žalovaná podle něj v napadeném rozhodnutí přesvědčivě nevysvětlila, proč nebyla nepojištěná doba odečtena jako vyloučená doba.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení věci soudem

19. Podle § 16 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění osobní vyměřovací základ je měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období (§ 18). Tento průměr se vypočte jako součin koeficientu 30,4167 a podílu úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období; jsou-li v rozhodném období vyloučené doby (odstavce 4 a 5), snižuje se o ně počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období.
20. Podle § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění jsou vyloučenými dobami před 1. lednem 1996 doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku, doby, v nichž byl pojištěnec účasten důchodového pojištění nebo zabezpečení podle předpisů platných před tímto dnem, nelze-li zjistit výši vyměřovacích základů za dobu zaměstnání před tímto dnem, a doby uvedené v písmenu j); přitom doby studia po dosažení věku 18 let jsou vyloučenými dobami pouze v rozsahu, v jakém se považují za náhradní dobu pojištění. Vyloučenými dobami jsou po 31. prosinci 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 věty čtvrté, doby vyjmenované v písm. a) až k) tohoto ustanovení.
21. Podle § 16 odst. 7 zákona o důchodovém pojištění doby uvedené v odstavci 4 věty druhé písm. a) až k) se považují za vyloučené doby, i když se kryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), s dobou účasti na pojištění podle § 6, s dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, nebo s dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 věty čtvrté, pokud o to pojištěnec nebo jiný oprávněný požádá; příjmy dosažené v takto určených vyloučených dobách se do vyměřovacího základu nezahrnují. Dosaženým příjmem se rozumí příjem zúčtovaný a u osob samostatně výdělečně činných se jejich příjmem dosaženým v období, které se kryje s vyloučenými dobami, rozumí poměrná část vyměřovacího základu pro pojistné za kalendářní rok, v němž je vyloučená doba podle věty první; u osob účastných pojištění podle § 6 se jejich příjmem dosaženým v období, které se kryje s vyloučenými dobami, rozumí vyměřovací základ pro pojistné za kalendářní měsíc nebo poměrnou část tohoto měsíce, v němž je vyloučená doba podle věty první. Postup podle věty první se týká pouze celého časového úseku, po který se doby uvedené ve větě první vzájemně kryjí. Způsob podání žádosti podle věty první a lhůty, v nichž lze žádost podat, stanoví zvláštní právní předpis.
22. Mezi účastníky není sporu o tom, že rozhodným obdobím pro nárok a výpočet výše starobního důchodu je období od roku 1986 do roku 2015. Rovněž není sporná výše ročního vyměřovacího základu žalobce, který činí 3 630 843 Kč. Předmětem sporu je, zda je třeba za vyloučenou dobu, o kterou se snižuje počet kalendářních dnů připadajících na

rozhodné období při výpočtu osobního vyměřovacího základu (§ 16 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění), považovat nepojištěnou dobu, tedy dobu, po kterou žalobce nebyl účasten důchodového pojištění, nepracoval, nedosahoval žádného příjmu a současně nejde o náhradní dobu pojištění, která by se považovala za vyloučenou dobu (pro účely dalšího výkladu ji bude soud označovat za dobu nepojištěnou). Žalobce zastává názor, že se takové doby zohledňovat mají. Žalovaná je opačného názoru. Na zodpovězení této právní otázky závisí, zda žalovaná žalobci vyměřila starobní důchod ve správné výši.

23. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že vyloučenou dobou je dle § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění i doba, kdy nebyl účasten důchodového pojištění.
24. K výkladu § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a povaze vyloučených dob se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud.
25. V rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 6 Ads 22/2006-73, č. 2252/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že podle právní úpravy § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění je „*rozsah tzv. vylučovaných dob (tzn. dob, které se při výpočtu vylučují, aby nedošlo v zákonem předvídaných případech k snížení výpočtového základu, rozmělnění) z rozhodného období motivován snahou postihnout doby, kdy pojištěnec objektivně nemůže být výdělečně činný (např. doba nemoci, pobírání plného invalidního důchodu, evidovaná nezaměstnanost)*“. S odkazem na důvodovou zprávu k zákonu o důchodovém pojištění připomněl, že záměrem zákonodárce bylo „*spravedlivě zhodnotit dlouhodobé přičinění pojištěnce na výši svého důchodu, přiblížit ke všem rokům rozhodného období při jeho současném prodlužování. Ochrana pojištěnce, který nemá ze zřetelných důvodů příjem z výdělečné činnosti, byla promítnuta do institutu tzv. náhradních dob pojištění, popř. vyloučených dob.*“ Zdůraznil, že „*právní úprava průběžně financovaného systému (tedy systému, jenž je financován z pojistného placeného současnou aktivní generací) musí mj. motivovat pojištěnce i k tomu, aby do systému přicházely pravidelné příjmy - jen tak je možno financovat stávající výplaty důchodů.*“ Poukázal na to, že zákon v širokém rozsahu přihlíží k dobám, za které není placeno pojistné, které definuje jako náhradní. Zásadní náhradní doby pak jsou při výpočtu důchodu vyloučeny (např. pobírání plného invalidního důchodu, studium, evidence uchazečů o zaměstnání ve stanoveném rozsahu, péče o dítě, péče o bezmocné osoby). Nejvyšší správní soud shledal, že úprava zakotvená v § 16 odst. 4 a § 18 odst. 4 sleduje cíle vytčené důchodovým systémem, pokud jde o vztah k ekvivalenci a finanční udržitelnosti, je racionální a rozumná a souladná s předpisy ústavního pořádku.
26. V rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 3 Ads 147/2008-60, Nejvyšší správní soud citované úvahy dále rozvedl v souvislostech výpočtu výše starobního důchodu. Uvedl, že „*[p]rocentní výměra důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu. Výpočtový základ se stanoví z osobního vyměřovacího základu, jímž je měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období (přitom určité částky se započítávají plně, a určité pouze z části - tzv. redukce). Z ustanovení § 18 odst. 1 až 5 téhož zákona pak vyplývá, že rozhodné období pro výši důchodu počítanou podle zákona o důchodovém pojištění (téměř) vždy počíná rokem 1986 a prodlužuje se podle toho, od kterého roku se důchod přiznává. Průměr (měsíční) z výdělků dosažených v tomto období se stanoví výpočtem, pro nějž rozhodnými veličinami jsou indexované výdělky a počet dnů v rozhodném období. Rozhodné období ve smyslu citované zákonné úpravy je tedy obdobím s pevně ohraničeným začátkem a svým koncem a představuje jeden celek, z něhož se zkoumá výše příjmů. Jedinou zákonnou výjimku pak představují tzv. vyloučené doby, o které se snižuje počet kalendářních dnů připadajících na zákonem stanovené rozhodné období. Podle současné úpravy (§ 16 odst. 4 zákona o důchodovém*

pojištění) je rozsah tzv. vylučovaných dob z rozhodného období motivován snahou postihnout doby, kdy pojištěnec objektivně nemůže být výdělečně činný (např. doba nemoci, pobírání plného invalidního důchodu, evidovaná nezaměstnanost): obecně platí, že taxativně stanovenou dobu lze vyloučit pouze tehdy, pokud se nepřekrývá s dobou pojištění OSVČ, dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou dobrovolného pojištění nebo dobou poskytování určitých pracovněprávních plnění. Z uvedené úpravy vyplývá, že nelze vylučovat z rozhodného období všechny doby, ve kterých nebylo hrazeno důchodové pojištění, ale pouze doby, kdy k tomu z objektivních důvodů nemohlo dojít. V takových případech je nutno zohledňovat, zda pojištěnci něco objektivně bránilo v tom, aby vstoupil do pracovního poměru, případně byl evidován jako osoba hledající zaměstnání u úřadu práce, popř. se dobrovolně účastnil na důchodovém pojištění. V oblasti práv sociálních uplatňovaný princip přípustných mezí faktické nerovnosti byl již mnohokrát podroben ústavní kontrole Ústavním soudem jako vrcholným orgánem ochrany ústavnosti s tím, že rozumné, objektivní a přiměřené preferenční zacházení s určitými skupinami či kategoriemi osob nezakládá nepřipustnou diskriminaci, jež by byla v rozporu s ústavním pořádkem (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, N 11/29 SbNU 79, 40/2003 Sb.). Záměrem zákona o důchodovém pojištění bylo spravedlivě zhodnotit dlouhodobé přičinění pojištěnce na výši svého důchodu, přihlížet ke všem rokům rozhodného období pro výpočet důchodu při jeho současném prodlužování. Délka rozhodného období je tak závislá toliko na skutečnosti, ve kterém roce dojde k přiznání důchodu, a v tomto směru nevytváří nerovné postavení pro žádného pojištěnce, který splní zákonem stanovené podmínky pro vznik nároku. Zákon o důchodovém pojištění usiluje o vyšší míru ekvivalence při zhodnocení ekonomické aktivity pojištěnce, tedy závislosti důchodu na zaplaceném pojistném a délce doby pojištění, a to s přihlédnutím zejména k mezigenerační solidaritě. Ochrana pojištěnce, který nemá ze zřetele hodných důvodů příjem z výdělečné činnosti, byla promítnuta do institutu tzv. náhradních dob pojištění, popř. vyloučených dob. [...] Současně Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, že období od 5. 11. 1999 do 24. 6. 2003 mělo být pojato jako doba vyloučená, protože stěžovatel v této době nebyl pojištěn, nikde nepracoval, nebyl evidován na Úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a nepobíral žádné sociální dávky. Uvedené období časově spadalo do rozhodného období pro výpočet osobního vyměřovacího základu stěžovatele (1. 1. 1996 - 31. 12. 2005) a doby neúčasti na důchodovém pojištění spojené s neevidovanou nezaměstnaností nejsou zákonem o důchodovém pojištění (§ 16 odst. 4 až 6) považovány za doby vyloučené pro výpočet důchodu. Ze skutkových okolností daného případu je zjevné, že se stěžovatel nepodílel na placení pojistného v uvedeném období bez objektivních příčin, minimálně nesplňoval žádnou ze zákonem explicitně vymezených kategorií vyloučených dob. Systém důchodového pojištění je založen na průběžném financování, tzn. je financován z pojistného placeného současnou aktivní generací, a musí mj. motivovat pojištěnce i k tomu, aby do systému přicházely pravidelné příjmy - jen tak je možno financovat stávající výplaty důchodů. Pokud pojištěnec určitou dobu neodvádí bez objektivních důvodů žádné platby do systému důchodového pojištění, musí počítat s tím, že se to projeví ve výši jeho důchodu diferencovaně podle toho, po jak dlouhou dobu v rozhodném období před odchodem do důchodu nebyl důchodového pojištění účasten. Tato úprava má své racionální jádro, o jehož účelnosti a zároveň souladnosti s Ústavou a Listinou nemá Nejvyšší správní soud pochyby.“ (zvýrazněno soudem).

27. Přestože byl zákon o důchodovém pojištění několikrát v průběhu času novelizován, podstata vyloučených dob zůstala zachována. Závěry výše citované judikatury lze tudíž plně aplikovat i na starobní důchod žalobce.

28. Zákonný výčet vyloučených dob v § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění je taxativní (viz např. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 3 Ads 147/2008-60, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 Ads 93/2019-45). Za vyloučené doby dle § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění lze tedy zásadně považovat pouze ty doby z rozhodného období, které jsou zde výslovně vypočteny. Jedná se především o doby, kdy pojištěnec z objektivních zřetele hodných důvodů nemůže být výdělečně činný, a doby, kdy sice byl pojištěnec poplatníkem pojistného na pojištění, nelze však zjistit výši jeho vyměřovacích základů. Za vyloučenou dobu naopak nelze považovat období, ve kterém nebyl pojištěnec účasten na důchodovém pojištění. To odpovídá nejen textu § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, ale i výše predestřenému smyslu institutu vyloučených dob.
29. Smyslem vyloučených dob je zamezit tomu, aby v zákonem předvídaných případech došlo ke snížení výpočtového základu tím, že by se výdělky rozpočetly i za tato období, a došlo by tedy k rozmělnění úhrnu příjmů a v důsledku snížení výše důchodu. Jde zejména o doby, po které trvala tzv. sociální událost bez výdělku, např. doba dočasné pracovní neschopnosti, doba péče o dítě do čtyř let věku apod. Doby, v nichž nebyl dosažen žádný započitatelný příjem, ale nejsou v zákoně uvedeny jako vyloučené doby, se však do rozhodného období zahrnují, a tím průměr „rozmělnují“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Ads 42/2016-38, bod 15, či Voříšek, V. Zákon o důchodovém pojištění. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 66.). Právní úprava je motivována snahou postihnout doby, kdy pojištěnec objektivně ze zřetele hodných důvodů nemůže být výdělečně činný (např. doba nemoci, péče o dítě, pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, evidovaná nezaměstnanost) a doby, kdy sice byl pojištěnec účasten na pojištění, nelze však prokázat výši vyměřovacích základů.
30. Podle výslovného znění § 16 odst. 4 věty druhé zákona o důchodovém pojištění jsou vyloučenými dobami dle tohoto ustanovení pouze doby vypočtené v písmenech a) až j), a to pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 větě čtvrté a páté. Na toto ustanovení logicky navazuje § 16 odst. 7 zákona o důchodovém pojištění, který stanoví, že doby vypočtené pod písm. a) až j) § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění se považují za vyloučené doby, i když není uvedena podmínka splněna, jestliže o to pojištěnec nebo jiný oprávněný požádá, přičemž v takovém případě se příjmy dosažené v takto určených vyloučených dobách do vyměřovacího základu nezahrnují. V případě souběhu vyloučené doby s dobou s vyměřovacím základem právní úprava upřednostňuje dobu, po kterou měl pojištěnec vyměřovací základ. V takovém případě je na uvážení pojištěnce, aby rozhodl, zda chce takové období započítat jako vyloučenou dobu, nebo období s vyměřovacím základem, které by mu mohlo rozmělnit zjišťované příjmy. Z tohoto ustanovení nelze nikterak dovodit, že by nepojištěné doby měly být vyloučenými dobami.
31. Doby neúčasti na důchodovém pojištění spojené s neevidovanou nezaměstnaností nejsou zákonem o důchodovém pojištění považovány za doby vyloučené pro výpočet důchodu. Požadavek žalobce, aby byla vyloučena také doba, po kterou nebyl účasten důchodového pojištění, tedy nemá oporu v textu zákona. Jak poukázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 Ads 93/2019-45, existuje řada situací, v nichž k rozmělnění průměru úhrnu ročních vyměřovacích základů dochází, neboť zákon o důchodovém

pojištění vyloučení takových dob neumožňuje, kupříkladu pobírání invalidního důchodu toliko druhého stupně či doba potřeby péče či ošetřování překračující rozsah stanovený v § 16 odst. 4 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Pokud by úmyslem zákonodárce bylo zamezit zmíněnému rozměňování obecněji a širěji, jistě by tomu přizpůsobil podobu úpravy vyloučených dob v § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Koncepce tohoto ustanovení je však vystavěna na přesném a taxativním vymezení konkrétních situací ovlivňujících příjmy pojištěnců v návaznosti na konkrétní situace a právní instituty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 Ads 93/2019-45, bod 15).

32. Soud považuje za racionální, že se nepojištěná doba promítá do výše starobního důchodu, neboť systém důchodového pojištění je založen na průběžném financování, tzn., že je financován z pojistného placeného současnou aktivní generací, a musí mj. motivovat pojištěnce i k tomu, aby do systému přicházely pravidelné příjmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku z 24. 10. 2007, č. j. 6 Ads 22/2006-73, pokud pojištěnec před dosažením věkové hranice pro odchod do důchodu zajišťuje svoje životní potřeby jiným způsobem než příjmy z výdělečné činnosti, a tedy neodvádí ani žádné platby do systému důchodového pojištění, musí počítat s tím, že se to projeví ve výši jeho důchodu.
33. Žalobce poukazuje na § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, podle něhož se za vyloučené považují doby, po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů. Zákonodárce nepovažoval za spravedlivé, aby v případě pojištěnce, u něhož byla prokázána účast na pojištění, nikoli však výše vyměřovacích základů, byl úhrn příjmů dosažených ve zbytku rozhodného období rozměňován a snížena konečná výše procentní výměry důchodu. Nejedná se o srovnatelnou situaci s osobami, které nebyly vůbec účastny na pojištění.
34. Je třeba připomenout, že dle čl. 41 Listiny základních práv a svobod se lze práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří domáhat pouze v mezích zákonů, které jej provádějí, přičemž zákonodárce má v oblasti sociálních práv značný prostor k úvaze (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, Pl. ÚS 15/02). Úpravu, podle níž se nepojištěná doba negativně promítá ve výši starobního důchodu, lze považovat za racionální (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 3 Ads 147/2008-60).
35. Žalobní bod, že nepojištěná doba je vyloučenou dobou ve smyslu § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a pro výpočet osobního vyměřovacího základu o ni měl být snížen počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období, tedy není důvodná.
36. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že v osobním listu důchodového pojištění měly být evidovány nepojištěné doby jako doby vyloučené. Žalobcův osobní list, který je součástí správního spisu, obsahuje 122 dnů vyloučené doby, které byly při výpočtu osobního vyměřovacího základu zohledněny. Jak bylo výše uvedeno, tzv. mezery v době pojištění nejsou vyloučenými dobami, a proto nejsou takto evidovány na osobním listu a nesnižuje se o ně počet kalendářních dnů z rozhodného období, na jejichž základě se vypočítává osobní vyměřovací základ.
37. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, které období nemohlo být jako vyloučená doba zohledněno, neboť se jednalo o nepojištěnou dobu, resp. dobu, kdy žalobce nedoložil, že by pracoval, podnikal či získal náhradní dobu pojištění. Žalobce přitom v žalobě nerozporoval, že se jednalo o nepojištěnou dobu. Nepředestřel žádnou argumentaci, kterou by zpochybnil, že období, ve kterých žalovaná spatřovala tzv. mezery v době pojištění,

nebyla nepojištěnou dobou, resp. splňovala některou z explicitně vymezených kategorií vyloučených dob uvedených v § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Soud připomíná, že napadené rozhodnutí přezkoumává pouze v mezích žalobních bodů, které musí být uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 a § 75 odst. 2 s. ř. s.). Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou projednací, nikoliv vyšetřovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, či rozsudky téhož soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 Afs 46/2013-28, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 7 As 279/2014-23), tzn., že skutkový stav je zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených. Zmínka žalobce při jednání soudu, že v blíže nespecifikovaném období, které nebylo evidováno jako doba pojištění, byl zaměstnán, avšak rozhodl se ve správním řízení tuto dobu zaměstnání neprokazovat, nepředstavuje řádný žalobní bod (žalobce nenamítal, že by považoval napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nezohlednění doby zaměstnání), nadto byla učiněna opožděně až po lhůtě pro podání žaloby, která činí dva měsíce od doručení rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Na okraj soud upozorňuje, že ve věcech důchodového pojištění je prolomena zásada *res iudicata*, a žalobce tak případně může i po vydání napadeného rozhodnutí po žalované požadovat, aby dobu, kterou by nově tvrdil a prokazoval, ve výši důchodu zohlednila (srov. § 56 zákona o důchodovém pojištění), jak připomněla již žalovaná ve svém vyjádření k žalobě (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 6 Ads 22/2006-73).

38. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že nebylo reagováno na jeho námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2021, č. j. X. Žalobce v podání ze dne 11. 10. 2021 požádal o změnu data přiznání nároku na starobní důchod, o zohlednění výdělečné činnosti v období od 8. 3. 2015 do 26. 7. 2016 a o navýšení procentní výměry za výkon výdělečné činnosti v období od 27. 7. 2016 do 27. 7. 2021. Současně namítl, že nebyla uvedena konstrukce výpočtu procentní výměry důchodu a součet doby pojištění a vyjádřil názor, že by měl být osobní vyměřovací základ vyšší. Prvostupňovým rozhodnutím došlo ke změně data přiznání nároku na starobní důchod a zohlednění výdělečné činnosti v období od 8. 3. 2015 do 26. 7. 2016. Pokud jde o navýšení procentní výměry za výkon výdělečné činnosti dle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí konstatovala, že o něm rozhodne samostatným rozhodnutím, což následně učinila rozhodnutím ze dne 3. 3. 2022, č. j. X. Přezkum tohoto rozhodnutí není předmětem tohoto soudního řízení. Pokud jde o námitku žalobce týkající se výpočtu důchodu, žalovaná v napadeném rozhodnutí, které z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek s prvostupňovým rozhodnutím, popsala, jakým způsobem byla stanovena jeho základní i procentní výměra, včetně rozhodného období (1986 až 2015). Uvedla, že vyloučené doby činí celkem 122 dnů a doplnila, že tzv. mezery v dobách pojištění, pro které žalobce nedoložil, že by pracoval, podnikal či získal náhradní dobu pojištění (od 4. 9. 1993 do 31. 7. 2004 a od 31. 10. 2004 do 31. 7. 2011) nelze pro výpočet procentní výměry starobního důchodu zohlednit. Byť to nebylo namítáno, soud dodává, že chybně uvedený celkový počet kalendářních dnů rozhodného období v napadeném rozhodnutí (950), od něhož bylo odečteno 122 dnů vyloučené doby, neměl vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť z vypočtené výše osobního vyměřovacího základu je zřejmé, že odpovídá celkovému počtu 957 kalendářních dnů (roky 1988, 1992, 1996, 2000, 2004, 2008 a 2012 měly 366 kalendářních dnů) při odečtení 122 dnů vyloučené doby.
39. K námitce žalobce, že pokud by byl § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění v napadeném rozhodnutí citován, žalovaná by rozhodla v souladu s požadavky žalobce, soud uvádí, že i kdyby žalovaná předmětné ustanovení citovala, nemohla by rozhodnout

jiným způsobem. Žalovaná neměla možnost rozšířit okruh vyloučených dob i o dobu nepojištěnou, neboť zákonný výčet vyloučených dob je taxativní a tuto dobu nezahrnuje. Samotná skutečnost, že ustanovení nebylo citováno, nepůsobuje nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Ač jistě mohlo být odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobnější, nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná dostatečným způsobem popsala, jakými úvahami byla vedena při stanovení osobního vyměřovacího základu žalobce. Úvahy žalované odpovídají zákonu o důchodovém pojištění a výše citované judikatuře správních soudů.

40. Soud pro úplnost dodává, že žalobcem namítané průtahy při vydání napadeného rozhodnutí nemohou mít vliv na jeho zákonnost. Pokud má účastník za to, že v řízení dochází k průtahům, má možnost využít institut opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně po jeho marném vyčerpání podat žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31). Soud dále připomíná, že správní řízení je obecně postaveno na zásadě písemnosti (§ 15 odst. 1 správního řádu) a žalovaná nebyla povinna dle § 49 odst. 1 správního řádu nařídít k projednání věci ústní jednání.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

41. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Soud neprovedl důkaz listinami přiloženými žalobcem k žalobě a replice. Napadené a prvostupňové rozhodnutí, námitka žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, osobní list důchodového pojištění a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení jsou součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a vycházel z něj, přičemž jeho obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Provedení důkazu sdělením Ministerstva práce a sociálních věcí a Okresní správy sociálního zabezpečení k platnosti ustanovení zákona o důchodovém pojištění by bylo nadbytečné, neboť v projednávané věci nebyl spor o platnost a účinnost ustanovení zákona o důchodovém pojištění; nadto není třeba dokazovat právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů České republiky. Žalobce navíc při jednání soudu uvedl, že předložené listiny k důkazu nenavrhuje.
43. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud postupoval podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl v řízení úspěšný. Žalovaná nemá ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud dodává, že řízení ve věci důchodového pojištění je osvobozeno od soudních poplatků [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. října 2022

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně